

...

(Tání chůze)

Zastavil ses vprostřed mostku, nakročenu
výdrž proti vychýlení zrcadlové věže,
proti tání chůze, jíž hebkou soumráchnou plenu
slunce podkládá někdy po páté hodině.

Blanku blankytu prošívá karmínová nit,
užasle strnuly mživě těkající davy.
Nejsoucí, vyvážané, chtěly by chvíli tu obránit,
žel obrysy jich krystalické neudrží zbraň.

Ještě se nezatmívá, dávno už se nední,
rozvrat plení Chronův měsíc, už prost je pohybů,
jež ve svých stříbrorudých tocích nesly vše.
Dnes nevalí se: mezi ni voda, led ni.

Mezi je tání. Kroky jen tak v lahodivých stružkách...
Mezi je uvykání. Přikaz si, buď ubohá služka
svých impresí, zdáli hřímajících fónů.
Ukloň se k pasu svého čerstvějšího klonu!

**On dá se do pohybu, zatímco ty,
hebký popel nesený pryč ve vlasech vlasatice,
budeš souřadně vkreslen do nicoty.**

**— Však, bratře, věz, lze ztratit více, mnohem více
ve zlatých vlasech vlasatice.**